

DANSK SALGS- OG REKLAMEFORBUND

Bilag 9.

København, den 28. oktober 1958.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Forbundet takker for handelsministeriets skrivelse af 8. ds., hvormed fulgte forslag af 8. oktober 1958 til fællesmærkelov.

Forbundet kan ikke tiltræde forslaget, for så vidt angår § 6, hvorimod man kan anbefale forslaget's øvrige indhold, der bringer en praktisk åjourføring af fællesmærkelovens bestemmelser.

Forbundet kan ikke tiltræde reglerne i udkastets § 6 af følgende grunde:

1. § 6 forekommer upåkrævet, da monopoltilsynet har beføjelse i monopolloven til at anfægte fællesmærkeindehaverens kollektive aftaler, samt til at meddele leveringspåbud, ligesom domstolene ifølge fast praksis har beføjelse til at efterprøve betingelserne for medlemsskab i den sammenlutning, der ejer fællesmærket. Endvidere har domstolene beføjelse til at efterprøve indholdet af de reklamemeddelelser, der knytter sig til brugen af fællesmærket. Såfremt de kollektive aftaler, der knytter sig til brugen af et fællesmærke er uangribelige efter monopollovens §§ 11-14, og sammenlutningens optagelsesbetingelser er lovlige, og de reklamemeddelelser, der anvendes over for det købende publikum i forbindelse med brugen af fællesmærket er lovlige, må en beføjelse for monopoltilsynet m. v. til desuagtet at kunne forbyde anvendelsen af fællesmærket, efter forbundets skøn være uforeneligt med de begrænsninger i monopoltilsynets beføjelser, som folketingsret har givet udtryk for ved revisionen af monopolloven i 1955.

2. § 6 er formentlig grundlovsstridig, for så vidt angår dens anvendelse på bestående, registrerede eller uregistrerede fællesmærker, idet den giver domstolene hjemmel til at ekspropriere uden erstatning ejendomsretten til disse fællesmærker, der ofte repræsenterer en goodwill, i hvilken der er investeret millionbeløb, såsom lurmærket, „Sig det

med blomster“, Danabluproducenternes fællesmærke, De faglærte urmageres „Tempus“-fællesmærke, o. s. v.

3. § 6 vil utvivlsomt medføre en tilbageholdenhed hos erhvervslivet med hensyn til at lade registrere fællesmærker, hvilket bl. a. med hensyn til det voksende behov for fællesmærker for eksportsammenslutninger, må anses for beklageligt fra et handelspolitisk synspunkt, idet disse organisationer da afskæres fra at få disse eksportfællesmærker effektivt beskyttet i eksportlandene.

4. § 6 vil medføre, at mindre grupper af erhvervsdrivende vil foretrække at undgå § 6-risikoen ved at lade fællesmærket registrere som almindeligt varemærke i varemærkerregisteret i stedet for i fællesmærkerregisteret, hvilket jo er muligt enten i sammenlutningens navn, hvis denne er erhvervsdrivende, eller i et af medlemmernes navne, og om fornødent at give medlemmerne en brugslicens i henhold til den nye varemærkelovs regler om notering heraf i varemærkerregisteret. Samfundet kan ikke være interesseret i, at sådanne mærker undrages den offentlige kontrol, som registrering som fællesmærker indebærer.

5. § 6 er et brud med det fællesnordiske varemærkelovgivningsarbejde, og en for dansk varemærkeret ganske fremmedartet regel. § 6 er uforenelig med selve fællesmærkets begreb, idet brugen af et fællesmærke netop har til formål at skabe en eksklusivitet til fordel for mærkets brugere.

I denne forbindelse tillader forbundet sig at påpege, at det må bero på en misforståelse, når det såvel i ministeriets rundskrivelse af 8. ds. som i udkastets indledende bemærkninger side 2, spalte 1, 3. stk. forneden er anført, at udkastet er udarbejdet på grundlag af drøftelser inden for de nordiske varemærkekommissioner. Man tillader sig herom at henvise til afsnittet om